

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

هیأت تحریر نشریه پیشرو
۰۸ جنوری ۲۰۱۵

یاد و خاطره شهدای یکاولنگ را گرامی می داریم!

پیشرو

بنیانگذار: زنده یاد داد نورانی

د یکاولنگ ولسوالۍ د ۳۵۰ بیوزلو او زیارکتیو پرگو د ټول وڼې خونړی تاوړین چې د ۱۳۷۹ د مرغومي په ۱۹ نیټه د جنایتکارو او مزدورو طالبانو لخوا په یې ساري یې رحمې تر سره شوه، زموږ د هېواد د تاریخ له پوړونو ښکته ناوړتینو څخه دی چې هېڅکله به له پاته ونه وسېل شي «پیشرو» خپرونه د دې ورځې له امله د ټولو شهیدانو کورنیو ته د ډاګیرني ویلو په ترڅ کې د هغوی مټې د خلکو او په تیره بیا د افغانستان د زیارکتیو له قاتلاو څخه د طبع لپاره پیاوړې او خواږمې غواړي او د دې پوسټر په چاپولو سره د یکاولنگ شهیدانو له کورنیو سره خپله همدردي او غمرازي ښکاره کوي او د هغوی په غم او ورکې خپل ځان شریک ګڼي

د «پیشرو» خپرونې تحریر په پلاوی
د ۱۳۹۳ د مرغومي ۱۹

فاجعه خونین قتل عام بیش از ۳۵۰ تن از توده های زحمتکش و فقیر ولسوالی یکاولنگ که به تاریخ ۱۹ جدی ۱۳۷۹ توسط طالبان جنایتکار و مزدور با قساوت بی نظیر صورت گرفت، یکی از فجایع المناک تاریخ خونین کشور ما میباشد که هرگز به فراموشی سپرده نخواهد شد. هیئت تحریریه نشریه «پیشرو» ضمن اینکه قتل عام عزیزان این روز خونین را به بازماندگان آنان تسلیت می گوید، بازوان شان را در انتقام از تمام قاتلان این رویداد غم انگیز و سایر قاتلان مردم زحمتکش افغانستان ستیر و نیرومند می خواهد، با چاپ این پوستر همدردی خود را با بازماندگان شهدای یکاولنگ ابراز داشته و خود را در غم و اندوه آنان شریک می داند.

هیئت تحریریه نشریه پیشرو
۱۹ جدی ۱۳۹۳

یاد جانبختگان یکاولنگ گرامی باد!

فاجعه خونین قتل عام توده های زحمتکش قریه های آخندان، قلعه شاه نهنګ، دهن کنک، جمک، بید مشکین، دره علی، فیروز بهار، سر آسیاب، پشته، لیلور، قاشغوله، کشکک، کته خانه، دهن شوراب، نیشور و خم آستانه ولسوالی یکاولنگ که در آن بیشتر از ۳۵۰ انسان زحمتکش این ولسوالی را طالبان جنایتکار و مزدور به خاک و خون کشیدند، به عنوان یکی از فجایع المناک تاریخ خونین کشور ما به ثبت رسیده و هرگز به فراموشی سپرده نمی شود. هیأت تحریر نشریه پیشرو وظیفه خود می داند تا همه ساله نوزدهم جدی را به عنوان روز شهدای یکاولنگ گرامی داشته، یاد و خاطره آن عزیزان را زنده نگهدارد.

چهارده سال قبل از امروز طالبان متحجر و جنایتکار که در زمان حاکمیت ظالمانه و استبدادی شان ولسوالی یکاولنگ را پس از فرار افراد مسلح یکی از تنظیم ها در اختیار خود گرفته و با وحشت و بربریت در آنجا حکمرانی کردند، جنایت فجیع و غیر انسانی آفریدند و چادر ماتم را در سراسر این ولسوالی گسترده. این فاجعه زمانی به وقوع پیوست

که تفنگ به دوشان حزب وحدت در برابر این گروه جنایتکار توان مقاومت نداشتند، لذا از در مصالحه پیش آمده و با استفاده از ریش سفیدان محل به طالبان وعده سپردند که به ولسوالی یکاولنگ حمله نمی کنند؛ در حالی که عملاً چنین نبود و با بیش از ۲۰۰۰ جنگجو همه آمادگی ها را برای حمله وسیع علیه طالبان گرفته بودند.

نیروهای مسلح حزب وحدت چند شب بعد از این تعهد، از راه های دره صوف و بند امیر بر یکاولنگ حمله ور شدند و قسمت های زیادی از این ولسوالی را تسخیر کردند. هنوز چند روز از این حمله نگذشته بود که طالبان به این حمله پاسخ گفتند و تفنگ به دوشان حزب وحدت را شکست سختی داده و دوباره یکاولنگ را زیر کنترل خود درآوردند.

طالبان خونریز و وحشی بعد از تسخیر یکاولنگ چون مار زخمی قریه های این ولسوالی را به محاصره در آورده و تمامی مردانی را که نتوانسته بودند فرار کنند، با لت و کوب و با زور برچه و شلاق در مرکز قریه نیک و دهن شورا بگردم آوردند و همه آنها را که به بیشتر از ۳۵۰ نفر می رسیدند، با بی رحمی و قساوت به شهادت رساندند. طالبان وحشی شهداء را سر به سر انداخته و خون گرم و جاری این شهدای گلگون کفن در هوای سرد و یخبندان ماه جدی به زودی یخ بست و بعد از چند ساعت همه اجساد با هم چسبیده و امکان جداسازی آنها به راحتی وجود نداشت و توده های محل ناگزیر با استفاده از بیل و کلنگ شهدای شان را جدا ساختند.

تمامی شهدای یکاولنگ را که نوجوانان، جوانان و سالمندان تشکیل می دادند هیچ گونه پیوندی با حزب وحدت و گروه های دیگر تنظیمی نداشتند. اما وحشی های طالب که در مدرسه های پاکستان درس خونریزی و قتل انسان ها را آموخته بودند بدون کوچکترین ترحمی این توده های فقیر و زحمتکش را قتل عام کردند.

قتل و کشتار ستمدیده ترین انسان های این مرز و بوم در طول بیشتر از چهار دهه اخیر به دست فاشیست ترین و مستبدترین نظام های سیاسی داخلی و اشغالگران خارجی به چند میلیون نفر می رسد و این کشتارها در گوشه گوشه این کشور به وقوع پیوسته که به صورت نمونه می توان از کشتار ۱۳ هزار انسان توسط حفیظ الله امین و تره کی، قتل و کشتار ۱۲۶۰ انسان زحمتکش ولسوالی کرهالی ولایت کنر به دست جلاخان حزب دموکراتیک خلق، قتل عام ۲۴ حوت ۱۳۵۷ توسط درنده های خلق و پرچم در ولایت هرات که بیش از ۲۵ هزار انسان در آن به خاک و خون افتادند، قتل و کشتار بیش از ۶۵ هزار کابلی توسط تنظیم های هفتگانه و هشتگانه تنظیمی و جهادی، قتل عام بیش از ۲۰۰۰ انسان زحمتکش در شهر مزار شریف به دست طالبان خونریز، قتل عام ولسوالی بالابلوک ولایت فراه که در آن بیش از ۱۵۰ انسان زحمتکش و فقیر این ولسوالی به دست اشغالگران غربی به سرمداری جنایتکاران امریکائی به شهادت رسیدند و صد ها کشتار دیگر مخصوصاً در سیزده سال گذشته، یادآوری نمود.

قتل و کشتار سیزده سال اخیر زیر نام «جنگ علیه القاعده و طالبان» توسط اشغالگران غربی در واقع تداوم کشتار توده های زحمتکش ماست که دهه ها قبل به وسیله رژیم سفاک حزب دموکراتیک خلق و اشغالگران قشون «سرخ» آغاز گردیده بود.

امروز بیشتر از هر زمانی خون افغان بی ارزش گردیده و روزانه ده ها انسان به خاک و خون می غلتند و هیچ مرجع پاسخگو برای خون های ریخته شده وجود ندارد. تنها در سال ۲۰۱۴ بیش از ۳۰۰۰ انسان فقیر و زحمتکش کشور ما در «جنگ» جاری و خود ساخته اشغالگران امریکائی و ناتوی به شهادت رسیدند که نسبت به سال گذشته ۱۹ درصد افزایش یافته است. این کشتار کماکان ادامه دارد و هر روز در اثر حملات وحشیانه انتحاری و انفجاری طالبان و اشغالگران غربی ده ها هموطن ما کشته و زخمی می شوند.

با وجود آن که «جامعه جهانی» بیشتر از یک دهه است که برای توده های ما اشک تمساح می ریزد و ده ها کنفرانس بزرگ و صد ها کنفرانس کوچک برای جلب «کمک» ها برگزار گردیده و ده ها میلیارد دالر به نام افغان و افغانستان «کمک» جمع آوری شده است، اما کوچکترین تغییر مثبتی در زندگی رقتبار توده های ستمدیده ما به وجود نیامده و هر

روز فقر، بیکاری، بدبختی، قتل و کشتار مردم ما افزایش یافته و روزی نیست که خبر کشته و زخمی شدن ده ها کودک، زن و مرد این سرزمین به نشر نرسد.

تاریخ پر از دود و باروت این سرزمین نشان دهنده آن است که بیش از ۹۹ درصد از کسانی که در طول تاریخ توسط استعمار و استبداد به شهادت رسیده اند، از جمله بی چیز ترین و فقیر ترین انسان های این مرز و بوم می باشند و همیشه من حیث گوشت دم توپ و آله دست نظام های سیاسی حاکم استعمال گردیده اند.

مردم زحمتکش و ستمدیده ما نباید چشم امید به اشغالگران خارجی و دولت مافیائی کنونی داشته باشند، این دولت به خواست و رأی واقعی توده های زحمتکش و ستمدیده ما به وجود نیامده است. این دولت به کمک خارجی ها و از کسانی که وجود آمده که اقلیت کمتر از ۵ درصد را می سازند. کسانی که بر قدرت لمیده اند هرگز به فکر بهبود وضعیت زندگی اقتصادی و اجتماعی توده ها مخصوصاً خانواده های شهدای چهار دهه اخیر نیستند و تمامی آنها به فکر ثروت اندوزی و خدمت به بادران شان می باشند.

هیأت تحریر نشریه «پیشرو» ضمن این که خود را عمیقاً در غم و اندوه خانواده های شهدای یکاولنگ و تمامی خانواده های شهدای خلق زحمتکش و فقیر افغانستان عزیز شریک می داند، به این باور است که یگانه راه برای رهایی از استبداد و استعمار کنونی، باور به نیروی توده های زحمتکش و ستمدیده کشور می باشد و تا زمانی که توده ها به آگاهی سیاسی نرسند و انرژی نهفته در وجود توده ها واحد نگردد، رهایی از وضعیت کنونی خواب و خیالی بیش نخواهد بود.